

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt **José Koster** haar ervaringen met ouders en ouderschap

Ze is niet vriendelijk. Een pestkop is ze zelfs, het meisje van een paar tenten verderop op de camping. Ik ken haar moeder nog van vroeger, ze zat bij mij in de klas. Ik loop even langs om het erover te hebben. Zo is het niet gezellig op het veldje. Moeder reageert afhoudend en stug. Ik voel geen enkele bereidheid tot een open gesprek. Natuurlijk voelt mijn zoontje zich snel 'gepest' en heeft hij daar wat in te leren, maar ziet zij dan niet dat haar dochtertje erg scherp kan zijn, soms gewoon onaardig? 'Ik hoor dat hij steeds zelf begint,' zegt moeder, 'dus hij moet dan niet hier komen zeuren.' En daarmee is de kous af.

Geïrriteerd druij ik af. Hoe kan dit nou? We hebben er toch allemaal belang bij dat het gezellig is? En we kunnen toch samen aan onze kinderen leren hoe dat moet, samen spelen, sociale vaardigheden?

De volgende dag loop ik langs haar tent en zie ik moeder die net even een wasje ophangt. Ze groet mij hartelijk en zwaait mij en mijn zoontje zelfs na. Dan zie ik in een flits haar armen, die ze normaliter steeds bedekt. Haar armen zitten vol littekens, dunne witte streepjes vlak naast elkaar, van onder tot boven. Ik schrik ervan en weet niet waar ik moet kijken. Nu herinner ik mij weer dat zij als tiener voor langere tijd werd opgenomen op de gesloten afdeling van een psychiatrisch ziekenhuis, nadat ze stelselmatig was aangerand door een groep jongens. Deze dreigden haar iets aan te doen als ze erover zou praten. Het leven viel haar zwaar. Ze wilde niet meer eten en ze sneed zichzelf met scheermesjes in haar arm. Wat een geluk dat ze jaren later een man trof die veel van haar hield en haar stabiliteit en vertrouwen bood. Die met haar een liefdevol gezin stichtte.

Geïrriteerd druij ik af. Hoe kan dit nou?

José Koster

Wat een verhaal.

Opeens begrijp ik dat deze moeder een heel andere kijk heeft op sociale omgang en veiligheid. Voor haar is het een zegen dat haar dochtertje een 'kattenkop' is die van zich af bijt. Sterker nog, die houding van haar dochter is voor moeder waarschijnlijk een basisvoorwaarde om haar kind straks zelfstandig naar school te kunnen laten fietsen; je weet maar nooit wie ze onderweg tegenkomt.

Op de terugweg loop ik bewust opnieuw langs haar tent. Met een lach zwaai ik naar moeder. 'Komen jullie pannenkoeken eten?' vraag ik. Terwijl ik gisteren het dochtertje 'van mij af wilde duwen' uit irritatie en veroordeling, is mijn weerstand vandaag opeens verdwenen, nu ik mij het verhaal van de moeder voor de geest heb gehaald.

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).

Voor haar is het een zegen dat haar dochtertje van zich af bijt